

បុរេវត្ថុគិសាសត្រដដែលលាក់កំហាំងនៃទិសស៊ីប — លខេម្ពកម្មែយ

សចេក្កដីវទេនាទីពីរ - ភាគទីបុរាបី - អសេគោល លខេពីរ

Jeff Pippenger
2026-08-05

អសេគោល តំណាងឲ្យអនុកទាំងឡាយដដែលមានទទួលកិច្ចការនៃការបង្ការ
ដដែលគ្រប់រូបមានសម្រាប់ពួកគេដោយសត្វត្រីកោនក្នុងសម្ព័ន្ធទិសដូចជា
ហើយការបង្ការមូលដ្ឋានរបស់ទ្រង់គឺ «បន្ទាត់លើបន្ទាត់»។

ព្រះអង្គគ្រាន់មានព្រះបន្ទូលទៅកាន់ពួកគេថា៖ «នេះជាការសម្រាក ដដែលដោយការនេះ
អនុករាល់គ្នាអាចឲ្យអនុកនិយាយហត់មានសម្រាក;
ហើយនេះជាការស្រស់ស្អាតឡើងវិញ» ប៉ុន្តែត្រូវតែមើលព្រមស្តាប់ឡើយ។ ដូច្នេះ
ព្រះបន្ទូលរបស់ព្រះយេស៊ូវមានមកដល់ពួកគេដោយព្រះពុទ្ធគិសិលាបញ្ញត្តិ
បញ្ញត្តិគិលាបញ្ញត្តិ; ជួរលើជួរ ជួរលើជួរ; នៅទីនេះបន្តិច
ហើយនៅទីនេះបន្តិច; ដើម្បីឲ្យពួកគេមានទៅ ហើយដួលថយក្រោយ
ហើយគ្រប់ហត់ហើយគ្រប់ជាប់អនុទាក់ ហើយគ្រប់បាត់បាត់។ អសោយ 28:12, 13។

បច្ចុប្បន្ននេះ សិដ្ឋានក្នុងសម្ព័ន្ធទិសដូចជាកំពុងបើកសៀវភៅអសេគោល។
យើងគ្រប់រូបយើងដឹងថា អសេគោលជាសង្គមនៃកុនុងឆន្ទានិសាមសិប មិនថា «សាមសិប»
នោះតំណាងឲ្យអាយុនីមិត្តគ្រប់រូបរបស់គាត់កុនុងនាមជាសង្គម ឬជាឆន្ទានិសាមសិបនៃកុនុង
ខុសបែបនាត់ពុទ្ធភាពដដែលមានចាប់ផ្តើមនៃមហាយូបិលរបស់យ៉ូសៀសក៏ដោយ។
ភាពជាសង្គមចុងក្រោយនៃអែសានកាល គឺមួយរយស៊ីបបួនពាន់នាក់ ហើយបុរេវត្ថុគិសាសត្រ
ពិតប្រាកដប្រាកដទាំងឡាយជាគំរូនៃបុរេវត្ថុគិសាសត្រនីមិត្តគ្រប់រូបនៃកុនុងអែសានកាល។

ប៉ុន្តែ អនុករាល់គ្នានឹងគ្រប់រូបហៅថា ជាបូជាចារុយរបស់ព្រះអម្ពចាស់
មនុស្សទាំងឡាយនឹងហៅអនុករាល់គ្នាថា ជាអនុកបម្រើរបស់ព្រះនយោដិវាលគ្នា
អនុករាល់គ្នានឹងបរិភោគទុរពុយសម្បត្តិរបស់សាសន៍ដទៃ
ហើយអនុករាល់គ្នានឹងអ្នកខ្ពស់កុនុងសិល្បៈរបស់ពួកគេ។ អសោយ 61:6។

អសេគោលគឺជានីមិត្តគ្រប់រូបនៃបុរេវត្ថុគិសាសត្ររបស់ព្រះនៃកុនុងចុងចុងក្រោយ—គឺជាបុរេវត្ថុគិសា
សត្វបរិសុទ្ធដដែលសាក្សីទំនាយគ្រប់យ៉ាងមានកំណត់អត្តសញ្ញាណ។
បុរេវត្ថុគិសាសត្របរិសុទ្ធនោះគឺជាចលនារបស់ទេវតាទីបី
ដដែលគ្រប់រូបតំណាងជាពិសេសដោយចលនារបស់ទេវតាទីមួយនៃឆន្ទានិសាមសិប 1840។
ចលនារបស់ទេវតាទីមួយគឺជាទេវតាអាល់ហ្វាននៃទេវតាទាំងបី
ហើយទេវតាទីបីគឺជាទេវតាអូមហេតា។ ដូច្នេះ អសេគោលគ្រប់រូបគឺជាមួយពេញសេស
នៃកុនុងពេញលេញនៃការបោះត្រារបស់មនុស្សមួយសន្លឹកស៊ីបបួនពាន់នាក់។
បុរេវត្ថុគិសាសត្រនីមិត្តគ្រប់រូប ដដែលទាំងពេញសេស នឹងអសេគោលស្ថិតិនៃនោះ
គ្រប់រូបតំណាងជាបុរេវត្ថុគិសាសត្រ Panium។

សៀវភៅក្នុងនោះ

អសេគោលយកសៀវភៅក្នុងនោះ ដូចជាយ៉ូហានមានផ្ទាំងនៃកុនុងវិវរណៈ ជំពូក ១០។

ប៉ុន្តែក្នុងអំឡុងពេលនេះ កូនមនុស្ស ចូរស្តាប់អ្វីដែលយើងនិយាយដល់ឯងចុះ;
 កុំឱ្យឯងមានចិត្តគប្បីបោះបង្គោលដូចជាវង្សសុទ្ធាៈបោះបង្គោលនោះឡើយ ចូរបរិក្ខេបមាត់ឯង
 ហើយបរិក្ខេបអ្វីដែលយើងឱ្យដល់ឯង។ កាលខ្ញុំមើល នោះមើល
 មានដង្ហើមត្រូវបានលាតមកឯខ្ញុំ; ហើយមើល កូនដទៃនោះមានម្សៅរាងមួយ;
 ហើយទ្រង់បានលាតរាងទៅមុខខ្ញុំ; ហើយមានអកុសលរសទាំងខាងក្នុងទាំងខាងក្រៅ;
 ហើយកូននោះមានសច្ចៈក្នុងចិត្ត ការកាន់ទុក្ខ និងវេទនា។
 ទ្រង់ក៏មានព្រះបន្ទូលមកខ្ញុំថា កូនមនុស្សអើយ ចូរបរិក្ខេបអ្វីដែលឯងឃើញ;
 ចូរបរិក្ខេបម្សៅនេះ ហើយទៅនិយាយដល់ពូជវង្សសុទ្ធាៈអើយ។ ដូច្នេះ ខ្ញុំក៏បរិក្ខេបមាត់
 ហើយទ្រង់បានឱ្យខ្ញុំបរិក្ខេបម្សៅនោះ។ ហើយទ្រង់មានព្រះបន្ទូលមកខ្ញុំថា
 កូនមនុស្សអើយ ចូរឱ្យពោះឯងបរិក្ខេប
 ហើយបំពេញពោះឯងដោយម្សៅនេះដែលយើងឱ្យដល់ឯង។
 នោះខ្ញុំក៏បរិក្ខេបវា; ហើយនោះកូនមាត់ខ្ញុំ វាផ្សំដូចទឹកយូរ។ អសេគោល
 2:8-10, 3:1-3។

នៅក្នុងវិវរណៈ ជំពូក ១០ យ៉ូហានបរិក្ខេបសៀវភៅក្នុងនោះ
 ហើយជំពូកទាំងមូលនេះគឺជាឱកាសឱ្យការសម្រង់នៃចម្លើយនៃព្រះចម្លើយការបំពេញ ចាប់ពីថ្ងៃទី ១១
 ខែសីហា ឆ្នាំ ១៨៤០ រហូតដល់ថ្ងៃទី ២២ ខែតុលា ឆ្នាំ ១៨៤៤។

«ទេវតាដែលរួមគ្នាក្នុងការបុរាណសាសនាបស់ទេវតាទីបី
 នឹងបំភ្លឺផែនដីទាំងមូលដោយសិរីល្អរបស់គាត់។ នៅទីនេះ
 មានការទាយទុកជាមុនអំពីកិច្ចការមួយដែលមានវិសាលភាពទូទាំងពិភពលោក
 និងមានអំណាចដ៏អស្ចារ្យមិនគ្រប់គ្រាន់។
 ចលនាការយាងមករបស់ព្រះគ្រីស្ទក្នុងឆ្នាំ 1840-44
 គឺជាការបង្ហាញយ៉ាងរុងរឿងនៃព្រះចម្លើយដល់ព្រះ; សាររបស់ទេវតាទីមួយត្រូវបាននាំទៅ
 ដល់គ្រប់ស្ថានីយបេកកម្មនៅក្នុងពិភពលោក ហើយនៅក្នុងបុរេសេដ្ឋកិច្ច
 មានការចាប់អារម្មណ៍ខាងសាសនាដ៏ខ្ពង់ខ្ពស់បំផុត
 ដែលគ្រប់គ្រាន់ឱ្យនៅក្នុងដំណើរមួយ
 ចាប់តាំងពីការកើតឡើងនៃសាសនានៅសតវត្សទីដប់ប្រាំមួយមក;
 ប៉ុន្តែអ្វីទាំងនេះនឹងត្រូវបានលើសដោយចលនាដ៏ខ្ពង់ខ្ពស់
 ក្នុងការព្យាបាលចុងក្រោយរបស់ទេវតាទីបី»។ The Great Controversy, 611.

អសេគោល ត្រូវបានដាក់ឱ្យសរសេរជាមួយយ៉ូហាន នៅក្នុងជំពូកទីដប់ នៃវិវរណៈ ដូច្នេះ
 ពេញលេញ យ៉ូហាន និងអសេគោល ឈររួមគ្នា
 នៅក្នុងទីកន្លែងដែលបានកំណត់សម្រាប់ពួកគេ
 ក្នុងអំឡុងពេលនៃការបោះត្រាមនុស្សមួយសន្លឹកប្រាក់ប្រាំនាក់។

ឆ្នាំ 1840 ដល់ 1844 គឺជាឱកាសឱ្យពេញលេញនៃឆ្នាំ
 ដែលបានចាប់ផ្តើមនៃពេលវេលាដ៏សំខាន់នៃអំពើពលវិល
 ដែលបានចាប់ផ្តើមដោយពេញលេញនៃសិបឆ្នាំ ឆ្នាំ 1844 ដល់ 1848 នៅថ្ងៃទី 27 ខែកុម្ភៈ ឆ្នាំ
 1299។ «បុរាណ» នោះបានបញ្ចប់
 ហើយបានបញ្ចប់ជាមួយនៃអំពើពលវិលនៃប្រើយកសិបឆ្នាំ និងដប់បុរាណ
 ដែលបានបញ្ចប់នៅថ្ងៃទី 11 ខែសីហា ឆ្នាំ 1840
 នៅពេលដែលការសម្រង់នៃផ្សេងៗនៃព្រះចម្លើយដល់ព្រះ បានត្រូវសម្រង់នៃរូបភាពដ៏សំខាន់នៃ
 22 ខែតុលា ឆ្នាំ 1844។ បន្ទាប់មក ការអនុវត្តនៃពេលវេលាដ៏សំខាន់នៃការបញ្ចប់។

ហើយទ្រង់មានសុបថងោយព្រះអង្គគង់លែមានព្រះជន្មមរស់នៅអស់កល្បជានិច្ច
ជាព្រះអង្គគង់លែមានបង្កើតសុចានស្អាត និងអ្វីៗទាំងអស់ដែលនៅក្នុងនោះ
ទាំងផងនៃដី និងអ្វីៗទាំងអស់ដែលនៅក្នុងនោះ ទាំងសមុទ្រ
និងអ្វីៗទាំងអស់ដែលនៅក្នុងនោះ ថា នឹងមិនមានពលរណ៍ទៀតឡើយ។ វិរណៈ
10:6។

ពលរណ៍ព្រះយាករណ៍មានបញ្ចប់ក្នុងនាមជាការអនុវត្តតាមគំរូនៃព្រះយាករណ៍នៅថ្ងៃទី
22 ខែតុលា ឆ្នាំ 1844។ អសេគោល ពាក្យស និងយ៉ូហាន
មុនាក្នុងកំណាងឲ្យព្រះហស្តចារិយមានបុរាណប្រាប់ព្រះ ក្នុងចលនារបស់ទេវតាទីមួយ និងទីពីរ
ហើយក៏ក្នុងចលនារបស់ទេវតាទីបីផងដែរ។

ការនិមិត្ត

ជំពូក «ដប់មួយ» ដំបូងនៃអសេគោល បង្ហាញនូវលំដាប់នៃ «និមិត្ត»
ដូចដែលមានកំណត់ទុកនៅក្នុងខនីមួយៗ នៃជំពូកទីមួយ។

តទ្បនេះ មានកំណត់ទុកនូវឆ្នាំនៃសាមសិប ក្នុងខនីមួយៗ នៅថ្ងៃទីបុរាណនៃខែនោះ
ខណៈដែលខ្សែស្របនៃកំណត់ទុកនូវចំណោមពួកជនឈ្មួញដោយទទួលខេហោរ
នោះមេត្តាមានប្រសិទ្ធភាព ហើយខ្សែស្របនៃនិមិត្តត្រូវព្រះ។ អសេគោល ១:១។

«ការនិមិត្ត» នៃជំពូកដំបូងទាំងដប់មួយ
ត្រូវបានប្រទានជាលំដាប់ដំបូងនៅក្នុងជំពូកទីមួយ ក្នុងប្រទេសខេហោរ
បន្ទាប់មកត្រូវបានពង្រីកបន្ថែមទៅក្នុងការនិមិត្តត្រូវជំពូកទីបី នៅលើ «រាល់ទំនាប»
ហើយបន្ទាប់មកត្រូវបានទៀតនៅក្នុងការនិមិត្តត្រូវជំពូកទីបួន នៅក្នុងយូសាឡឹម។
ទីកន្លែងទាំងបី គឺទទួលខេហោរ រាល់ទំនាប និងក្នុងយូសាឡឹម កំណាងឲ្យការនិមិត្តបី
ដ៏ល្អបំផុតរបស់កំណត់ជាការនិមិត្តត្រូវមួយ នោះគឺជា «ការនិមិត្ត» នៃខនីមួយៗ និងនៃជំពូក
«ដប់មួយ» ដំបូង។

ឆ្នាំយូប៊ីលេ

ការពិចារណាឆ្នាំនៃសាមសិបថាជាឆ្នាំនៃសាមសិបនៃដុតយូប៊ីលេ
ដែលមានចាប់ផ្តើមនៅពីជំហ្លួងយូប៊ីលេបញ្ចប់ដោយយ៉ូសាឡឹម
ហើយបន្ទាប់មកមានបញ្ចប់នៅថ្ងៃទី 22 ខែតុលា គឺអាចគាំទ្របានយ៉ាងងាយស្រួល
ពីព្រោះខុសប្រែវត្តមានសុភមង្គលនៃសុខុមាលកំណត់នោះ ត្រូវបានបង្ហាញយ៉ាងច្បាស់លាស់
ជាបន្ទាត់លើបន្ទាត់ ដោយមានសាក្សីលើសពីមួយ។ ជាឧទាហរណ៍៖
ពីជំហ្លួងយូប៊ីលេកំណាងឲ្យបុណ្យនានានៃដូនតាមរាជ្យ
ហើយថ្ងៃនៃការផ្តួចផ្តើមកំណាងឲ្យបុណ្យនានានៃដូនតាមរាជ្យ។ ដូចនេះ លើកទី 23
សរុបតាមវត្តមានយូប៊ីលេដែលមានចាប់ផ្តើមជាមួយយ៉ូសាឡឹម។ មានខុសផ្ទុយទៀតដែលសរុប
តាមបុរាណវិទ្យានៃសុភមង្គលនៃត្រូវបានកំណត់ដោយស្មុគស្មាញយ៉ូសាឡឹម រហូតដល់ថ្ងៃទី 22 ខែតុលា
ឆ្នាំ 573 មុន គ.ស.។ ការសម្រេចតាមបុរាណវិទ្យានៃសុភមង្គលនៅថ្ងៃទី 22 ខែតុលា ឆ្នាំ 573 មុន
គ.ស. នៃឆ្នាំយូប៊ីលេមួយ ត្រូវបានគាំទ្រដោយអនុកប្បវត្តិសាស្ត្រ។

អ្នកកំណត់កាលបុរាណវិទ្យានៃសុភមង្គលក្នុងការកំណត់ថ្ងៃនៃការផ្តួចផ្តើមថាជា ថ្ងៃទី
22 ខែតុលា ឆ្នាំ 573 មុន គ.ស. ហើយបុណ្យយូប៊ីលេដ៏អស្ចារ្យរបស់យ៉ូសាឡឹម ក្នុងឆ្នាំ 622
មុន គ.ស. ក៏ជាកាលបរិច្ឆេទមួយដែលត្រូវបានទទួលស្គាល់ដោយអ្នកកំណត់កាលបុរាណវិទ្យា
ព្រះគម្ភីរទាំងនោះផងដែរ។ បុណ្យយូប៊ីលេ

«នៅក្នុងគ្រប់ទីកន្លែងអស់ មិនថាជាបុរាណក្នុងសតវត្សរ៍ ឬបច្ចុប្បន្នក្នុង ឬទំនាយក្នុង ព្រះគម្ភីរវិញ្ញាបនបត្របំភ្លឺដោយសិរីល្អអន្តរៈរាជបុគ្គលនៃព្រះ។ តាមដំណើរការបង្កើតឡើងដោយព្រះ បុរសនៃទំនាយក្នុងស្ថានភាពដ៏ល្អ គឺជាទំនាយក្នុងបញ្ចូលគ្នាអំពីដំណឹងល្អ។ ចំពោះព្រះគ្រីស្ទ»

«ពួកហោរាទាំងអស់ជួបបន្ទាល់»។ កិច្ចការ 10:43។

ចាប់តាំងពីសច្ចក្រឹត្យសន្យាដែលបានប្រទានដល់អាដាម បន្តចុះតាមខុសបែនទាត់បុព្វបុរស និងរបបក្រីក្រវិន័យ ពន្លឺដ៏រុងរឿងនៃស្ថានសួគ៌ បានផ្ទុះឡើងស្រាប់តែបន្តបន្ទាប់ព្រះអង្គគ្រប់គ្រងនោះបានច្បាស់លាស់។

ពួកអនុកម្មវិលវិញ្ញាបនបត្រវិញ្ញាបនបត្របែបបទហើម គឺជាសិទ្ធិនៃនឹងមក នៅពេលអនាគតបានហូរកាត់នៃមុខពួកគេជាក្រុមនៃដ៏អាថ៌កំបាំង។

ក្នុងគ្រប់វិញ្ញាបនបត្រ សច្ចក្រឹត្យស្ថាប័នរបស់ព្រះគ្រីស្ទគួរតែបានបង្ហាញ។

ក្នុងគ្រប់ពេលវេលា សច្ចក្រឹត្យស្ថាប័នរបស់ព្រះអង្គគួរតែឡើងទៅ។

ដោយសូរស័ព្ទនៃនិរន្តរ៍ប្រសើរឡើងៗ ព្រះនាមរបស់ព្រះអង្គគួរតែបានប្រកាសឡើង។

នៅក្នុងអាថ៌កំបាំងដ៏គួរឲ្យក្រៃបេតកខ្លាំងនៃបរិសុទ្ធជប់ជុក សិរីល្អរបស់ព្រះអង្គបានស្ថិតនៅទីនោះ»។ The Desire of Ages, 211.

សដេតោបានត្រូវគេនាំទៅក្នុងហាប៊ីឡូន នៅពេលក្នុងយុស្សាឡើយមានដួលរលំ
ដប់បួនឆ្នាំមុនឆ្នាំ 573 BC។ អ្នកបុរាណវិទ្យាស្រាវជ្រាវយុទ្ធសាស្ត្រដាក់ឈ្មោះដុតឆ្នាំយូប៊ីល
ចាប់ពីសម័យយ៉ូសៀស ក្នុងឆ្នាំ 622 រហូតដល់ថ្ងៃទី 22 ខែតុលា ឆ្នាំ 573 ថា
ជាដុតយូប៊ីលលើកទី 17។ រយៈពេលចាប់ពីសង្គ្រាមរ៉ាហ្សៀ ដល់សង្គ្រាមប៉ានីអ៊ុម
គឺដប់ប្រាំពីរឆ្នាំ។ ពុទ្ធលមើ ជាអ្នកឈ្នះនៃសង្គ្រាមរ៉ាហ្សៀ
ហើយទ្រង់បានសោយរាជ្យជាស្ថិតចេតនាភោគខាងត្បូង អស់រយៈពេលដប់ប្រាំពីរឆ្នាំ។
ចាប់ពីក្រីត្យមីឡង់ រហូតដល់ពេលក្នុងសតវត្សទី៣ មានបង្អែកអាណាចក្ររបស់ទ្រង់ នៅឆ្នាំ
330 គឺមានរយៈពេលដប់ប្រាំពីរឆ្នាំ។ នៅក្នុងរដ្ឋធម្មប្បវល្លើកទីដប់ប្រាំពីរ
ក្នុងយុស្សាឡើយត្រូវបានបំផុសឱ្យដោយនប្បិកុនសោ។

ហួស កំពុងនិយាយអំពីបុរេជានបទមួយដែលមានការពាក់ព័ន្ធជន្តោយផ្ទាល់នឹងការជាប់ជាល្អ លើយរបស់សង្គេត ១០៖បីជាក់តំណាងឲ្យការចាប់ផ្តើមនៃការជាប់ជាល្អលើសម្បាប់ន គរខាងជើងនៃឆ្នាំ 723 មុន គ.ស. ផងដែរ។

មូលហេតុដែលបទគម្ពីររបស់ហួសភ្ជាប់ជាមួយនឹងសក្ខីភាពរបស់អសេគោល

គឺទាក់ទងនឹងការបដិសេធព្រះ នៅពេលដែលអ៊ីស្រាអែលទទួលបានសុភមង្គលជាមនុស្សស្រី
បំណងបុរាណរបស់អ៊ីស្រាអែលដែលបានសុភមង្គលជាមនុស្សស្រីគ្រប់គ្រងខ្លួន
ជំនួសឱ្យសុភមង្គលដ៏ទៃទៀត ត្រូវបានគំរាមថាជា «មហេនភាពនៃអំណាចរបស់អ្នក»
នៅក្នុងសេចក្តីវិនិច្ឆ័យនៃ «បុរាណវិទ្យា» នៅក្នុង លវីវីនីយ 26។

ហើយបើអ្នករាល់គ្នានៅតែមិនស្តាប់បង្គាប់ខ្ញុំ ដោយសារទាំងអស់នេះ
នោះខ្ញុំនឹងផ្សព្វផ្សាយទៅអ្នករាល់គ្នាឱ្យឆ្ងល់នឹងមុនបុរាណវិទ្យា
ដោយព្រោះអំពើហិង្សារបស់អ្នករាល់គ្នា។
ហើយខ្ញុំនឹងបំបាក់អំណាចនៃអំណាចរបស់អ្នករាល់គ្នា;
ខ្ញុំនឹងផ្សព្វផ្សាយមេរៀនរបស់អ្នករាល់គ្នាដូចជាដក់
និងផែនដីរបស់អ្នករាល់គ្នាដូចជាលង្កាប។ លវីវីនីយ 26:18, 19។

«មហេនភាពនៃអំណាចរបស់អ្នក»

គំរាមឱ្យបំណងបុរាណរបស់អ៊ីស្រាអែលដែលបានខ្លួនដូចជាពិភពលោក
ហើយមានសុភមង្គលរបស់ខ្លួនផ្ទាល់។ ការដកស្រង់ចេញពីគ្រឿងផ្សេងៗនៃ 723
មុន គ.ស. ហើយបន្តទៀតមក ការជាប់ជាល្បីល្បាញរបស់សុភមង្គលដ៏គោរព នៃគ្រឿងតុប្បង
នៃ 586 មុន គ.ស. គំរាមឱ្យការបំបាក់ «មហេនភាព» របស់អ៊ីស្រាអែលបុរាណ
ហើយមហេនភាពតែងតែនាំមកនូវការផ្តួលរំលំជាមុន។
នៅក្នុងព្រះបន្ទូលទំនាយនៃព្រះគម្ពីរ «អំណាច» មួយ គឺជាសុភមង្គល ឬនគរមួយ
ហើយមហេនភាពរបស់អ៊ីស្រាអែលក្នុងការធានាសុភមង្គលជាមនុស្សស្រី
សម្រាប់ការបដិសេធរបបព្រះជាម្ចាស់គ្រប់គ្រង និងសុភមង្គលដ៏ទៃទៀត។

ហើយកាលសំយូអែលបានចាស់ហើយ
នោះលោកបានតាំងកូនបុរសរបស់លោកឱ្យជាចៅក្រមលើសាសន៍អ៊ីស្រាអែល។
ឈ្មោះកូនច្បងរបស់លោកគឺ យ៉ូអែល ហើយឈ្មោះកូនទីពីរគឺ អាប៊ីយ៉ា;
ពួកគេនៅក្នុងប្រទេសហេ។
ប៉ុន្តែកូនបុរសរបស់លោកមិនបានដើរតាមផ្លូវរបស់លោកទេ
គឺបានបំពេញទៅតាមការស្រឡាញ់ឱ្យពុទ្ធចំណាច អ្នកទទួលសំណូក
ហើយបំបុលនៃសេចក្តីយុត្តិធម៌។
នោះពួកគេចាស់ទុំទាំងអស់នៃសាសន៍អ៊ីស្រាអែលបានបុរសម្នាក់ឈ្មោះសំយូអែលនៃវ៉ាម៉ា
ហើយទទួលបានថា ម៉ូស៊ី លោកបានចាស់ហើយ
ហើយកូនបុរសរបស់លោកមិនដើរតាមផ្លូវរបស់លោកដែរ ដូច្នេះ
សូមតាំងសុភមង្គលអង្គឱ្យយើង ដើម្បីជំនុំជម្រះយើង ដូចជាអស់ទាំងសាសន៍ដទៃ។
ប៉ុន្តែការនោះមិនគាប់ចិត្តសំយូអែលទេ កាលពួកគេនិយាយថា
«សូមឱ្យយើងមានសុភមង្គលអង្គ ដើម្បីជំនុំជម្រះយើង»។
ហើយសំយូអែលក៏អធិស្ឋានដល់ព្រះយេស៊ូ។
ព្រះយេស៊ូទ្រង់មានព្រះបន្ទូលមកសំយូអែលថា «ចូរស្តាប់តាមសំឡេងរបស់បុរសជន
ក្នុងគ្រប់ការទាំងអស់ដែលពួកគេនិយាយមកអ្នកចុះ
ដូចពួកគេមិនបានបដិសេធអ្នកទេ គឺពួកគេបានបដិសេធយើងវិញ
ដើម្បីមិនឱ្យយើងសោយរាជ្យលើពួកគេ។ តាមគ្រប់អំពើទាំងអស់ដែលពួកគេបានបុរស
ព្រឹត្តតាំងពីមុននៃយើងនាំពួកគេឡើងចេញពីស្រុកអាល្លេបរហូតដល់ស្រុកដទៃនេះ
គឺដោយបានបោះបង់ចោលយើង ហើយគោរពបម្រើព្រះដទៃទៀត
នោះពួកគេក៏កំពុងបុរសព្រឹត្តដូចនោះចំពោះអ្នកដែរ។ ដូច្នេះឥឡូវនេះ
ចូរស្តាប់តាមសំឡេងរបស់ពួកគេចុះ ប៉ុន្តែត្រូវព្រមានពួកគេយ៉ាងម៉ឺងម៉ាត់

ហើយបង្ហាញឲ្យពួកគេដឹងអំពីរបៀបរបស់សត្វចងលែនិងសោយរាជ្យលើពួកគេ។
១ សំយូអលែ ៨:១-៩។

គួរត្រូវបានកត់សម្គាល់ថា នៅចំណុចនោះ អ៊ីស្រាអែលបានបដិសេធ
មិនត្រឹមតែព្រះជាម្ចាស់ជាសត្វចងលែនិងសោយរាជ្យលើពួកគេប៉ុណ្ណោះទេ
ប៉ុន្តែក៏បានបដិសេធព្រះវិញ្ញាណនៃនាយផងដែរ ដូចដែលត្រូវបានគំរាមដោយសំយូអលែ
ដុបិតមានសច្ចក្តីថា «ពួកគេបានបោះបង់ខ្ញុំ ហើយបានបម្រើព្រះដទៃទៀត ដូច្នេះ
ពួកគេក៏ប្រព្រឹត្តចំពោះអ្នកដូចនោះដែរ»។

«សាតាំងកំពុងតែ... ជានិច្ចជានិរន្តរ៍បញ្ចូលអ្វីដែលក្នុងក្បាល—ដើម្បីបីនាំឲ្យយុល
រាចរញ្ជើសចេញពីពិភព។ ការបោះបង់ពួកគេចុងក្រោយបំផុតរបស់សាតាំង
គឺនឹងផ្ទុះឲ្យសក្តិភាពនៃព្រះវិញ្ញាណរបស់ព្រះគុមានបុរសិទ្ធភាព។
“ទីណាដែលគុមាននិមិត្ត នោះបុរាជនរិនាស” (សូភាសិត 29:18)។
សាតាំងនឹងប្រតិបត្តិការដោយល្បិចក្នុងយ៉ាងប្រសើរ តាមវិធីផ្សេងៗ
និងតាមរយៈកូនកំរាមផ្សេងៗ
ដើម្បីបីនាំកាន់ទំនុកចិត្តរបស់បុរាជនរិនាសចំពោះសក្តិភាពពិភព។»

«នឹងមានសច្ចក្តីសម្រាប់ខ្ញុំមួយត្រូវបានបញ្ជូនឡើងប្រឆាំងនឹងទីបន្ទាល់ទាំងឡាយ
ដែលមានលក្ខណៈសាតាំង។ កិច្ចការរបស់សាតាំងនឹងជាការផ្ទុះឲ្យសច្ចក្តីជំនឿ
របស់ពួកជំនុំទាំងឡាយចំពោះទីបន្ទាល់ទាំងនោះរដ្ឋគោះរដ្ឋគើ ដោយហេតុនេះថា
សាតាំងមិនអាចមានផលរដ្ឋបាលសាសនាបែបនោះ
ដើម្បីបីនាំការបោះបង់ពួកគេចុងក្រោយបំផុតរបស់វាចូលមក
ហើយចងបង្កខាងព្រលឹងទាំងឡាយក្នុងការកាន់ច្រឡំរបស់វាបានទេ
បុរសិទ្ធភាពព្រះមាន ការស្ថិតិបន្តទៅស និងដំបូន្មានរបស់ព្រះវិញ្ញាណនៃព្រះ
ត្រូវបានយកចិត្តទុកដាក់ស្តាប់តាម»។ Selected Messages, book 1, 48.

ការបោះបង់ពួកគេចុងក្រោយបំផុតរបស់វាចូលមក
គឺជាការបដិសេធមិនត្រឹមតែព្រះប៉ុណ្ណោះទេ
ប៉ុន្តែក៏បដិសេធព្រះវិញ្ញាណនៃនាយផងដែរ។ ការបដិសេធនោះនាំឲ្យឆ្នាំ 1097 មុន គ.ស.
ជាបុរាណទេតំណាងឱ្យការបោះបង់ពួកគេចុងក្រោយបំផុតរបស់អាដម្យែនទីបុរាណវិទ្យា
ស ក្នុងឆ្នាំ 1863។ “បុរាណវិទ្យា” នៃលើវិទ្យា ជំពូក 26 គឺជាព្រះបន្ទូលរបស់ព្រះ
ហើយព្រះវិញ្ញាណនៃនាយបានចូលដៃអំពី “បុរាណវិទ្យា” នោះថា វា
“មិនគួរត្រូវបានកែប្រែឡើយ”។

«ខ្ញុំបានឃើញថា តារាងឆ្នាំ 1843 ត្រូវបានដឹកនាំដោយព្រះហស្តរបស់ព្រះអម្ចាស់
ហើយថា វាមិនគួរត្រូវបានកែប្រែឡើយ; ថា
ក្នុងខែទាំងឡាយគឺដូចជាទ្រង់ទ្រង់ប្រាថ្នាឲ្យវាជាយ៉ាងនោះ; ថា
ព្រះហស្តរបស់ទ្រង់ស្ថិតនៅលើ ហើយបានហាមកំហុសមួយនៃក្នុងក្នុងខែខុសៗ
ដូច្នេះគុមានអ្នកណាអាចមើលឃើញវាបានទេ
រហូតដល់ព្រះហស្តរបស់ទ្រង់ត្រូវបានដកចេញ»។ Early Writings, 74.

វិញ្ញាណនៃហោរាការណ៍ បានគាំទ្រ «បុរាណវិទ្យា» យ៉ាងច្បាស់
ហើយការគាំទ្ររបស់នាងគឺជាការព្រមានមិនឲ្យផ្តល់បុគ្គលខេនលើផ្ទាំងគំនូសតាង
ដែលក្នុងនោះ «បុរាណវិទ្យា» ស្ថិតនៅជួរឈរកណ្តាល និងនៅជួរខាងលើផ្ទាំងគំនូស
ជាមួយនឹងផ្ទាំងគំនូសតាងក្នុងក្បាលយ៉ាងយូររបស់ Uriah Smith ក្នុងឆ្នាំ 1863
ការបដិសេធជាបន្តបន្ទាប់ចំពោះសច្ចក្តីពិភពលោកដូចមាន

ដល់គ្រូបាទតំណាងដោយអ៊ីស្រាអែលបុរាណក្នុងការបដិសេធព្រះជាម្ចាស់
ហើយវិញ្ញាណនៃហោរាការណ៍បានកំណត់ថា នោះគឺជាការបបរោរនៃឆ្នាំ 1863។
កាលបរិច្ឆេទនៃការបបរោរឆ្នាំ 1863

សរុបតាមខុសហោរាការណ៍ដែលបានដាក់បង្ហាញនៅក្នុងសង្ខេបនៅអេសេគោល។
នៅក្នុងខុសប្រែវគ្គសាស្ត្រនោះ ចុងបញ្ចប់គឺការបំផ្លាញក្នុងយូសាឡឹម
ដែលជានិមិត្តរូបនៃច្បាប់ចុងអែទីកុយ។ ឆ្នាំ 1863

ដល់ច្បាប់ចុងអែទីកុយដែលនឹងមកដល់ឆាប់ៗនេះ

គ្រូបាទតំណាងដោយប្រវត្តិសាស្ត្ររបស់សូដូចសូល ក្នុងឆ្នាំ 1097 មុន គ.ស.
ដល់សេដ្ឋកិច្ច ក្នុងឆ្នាំ 586 មុន គ.ស.

សេដ្ឋកិច្ចគ្រូបាទនៅជាយូរលើសពីហើយឡែន ដប់បួនឆ្នាំមុនយូប៊ីលេនៃឆ្នាំ 573
មុនគ.ស. វេជ្ជយូប៊ីលេនីបង្កើតបានចាប់ផ្តើមនៅឆ្នាំ 622 មុនគ.ស.

ហើយនៅឆ្នាំទីសាមសិប អេសេគោលគ្រូបាទតាំងឡើងជាបូជាចារុយនៅឆ្នាំ 591
មុនគ.ស. បន្ទាប់មកបុរាណវិទូនានាបានក្រោយមក ក្នុងយូសាឡឹមគ្រូបាទបំផ្លាញនៅឆ្នាំ 586
មុនគ.ស. វាគ្រូបាទបំផ្លាញនៅចុងដៃដល់នៃឆ្នាំ

ដូចដែលគ្រូបាទបំផ្លាញជាលើកទីពីរនៅឆ្នាំ គ.ស. 70 ដោយទីកុស។
ខ្ញុំមួយនៃអេសេគោលជំពូកទីមួយ គឺបុរាណវិទូនានាបានបំផ្លាញក្នុងយូសាឡឹម
និងដប់បួនឆ្នាំមុននិមិត្តរូបនៃពួកសាឡើង

នៅក្នុងឆ្នាំទីមុខប្រាំនៃការជាយូរលើសរបស់យើង នៅដើមឆ្នាំ
នៅចុងទីដប់នៃ ក្នុងឆ្នាំទីដប់បួនបន្ទាប់ពីក្នុងនោះគ្រូបាទវាយបំផ្លាញ
នៅចុងនៃនោះឯង ព្រះហស្តរបស់ព្រះអម្ចាស់បានសណ្តូកចេញ
ហើយទ្រង់បាននាំខ្មែរទៅទីនោះ។ អេសេគោល 40:1។

សម្រាប់ការមិនសុភាពបង្កគាប់ចំពោះកិច្ចសញ្ញានៃបុរាណវិទូនានា
ព្រះជាម្ចាស់បានបញ្ជាក់ថា «បុរាណវិទូនានា»

នឹងជាបណ្តាសាសម្រាប់ការមិនសុភាពបង្កគាប់ចំពោះឆ្នាំទីបុរាណវិទូ ដែលជាសប្តាហ៍របស់ដី។
«ដង» មួយគឺជាមួយឆ្នាំ ហើយ «មួយឆ្នាំ» មានបីរយហុកសិបចុង ដូចនេះ
បុរាណវិទូនានាប្រើរយហុកសិប គឺពីរពាន់បុរាណវិទូនានា។

ពួកមីលឈ្លីយកបុរាណវិទូនានាប្រើពាក្យសម្តីថា «ពីរពាន់បុរាណវិទូនានា» ទេ ប៉ុន្តែតែវា
ងពិសិដ្ឋទាំងពីររបស់ពួកគេបានកំណត់ជាលេខនូវពេលវេលាពីរពាន់បុរាណវិទូនានា។

ការប្រកាសនៃបណ្តាសាច់នូវបុរាណវិទូនានាដែលនគរខាងជើងគឺអ៊ីស្រាអែល
និងនគរខាងត្បូងគឺយូដា គឺជាការយល់ដឹងដំបូងបង្អស់របស់ William Miller
ឬអាចនិយាយបានថា ជាការយល់ដឹង «មូលដ្ឋានគ្រឹះ» ឬសូម្បីតែអាចនិយាយថា
ជាការយល់ដឹង «អាល់ហ្វា» របស់គាត់។ នៅឆ្នាំ 1863

ព្រះវិហារអាដរនៃទីសូទ្រុងទីបុរាណវិទូនៃលើដីសេ
បានបដិសេធការយល់ដឹងមូលដ្ឋានគ្រឹះនៃការរកយើងរបស់ Miller; «ការរកយើង»
ទាំងនោះដែលតំណាងឲ្យមូលដ្ឋានគ្រឹះទាំងមូលនៃចលនា Millerite។
ព្រះវិញ្ញាណបំផុសបានព្រមានដោយផ្ទាល់ថា ការនេះអាចនឹងកើតឡើង
ហើយវាបានកើតឡើងមែន ហើយវាបានកើតឡើងតាំងពីយូរមកហើយ។

គ្រឹះនៃព្រះវិហារដែលគ្រូបាទសូមបន្តឡើងវិញបន្ទាប់ពីការជាប់ឃុំក្នុងហើយឡែន
បានសម្រេចក្នុងប្រវត្តិសាស្ត្រនៃកុរិយាទីមួយ ហើយមុនកុរិយាទីពីរ។

ព្រះវិហារគ្រូរូបសាងសង់ពេញលេញក្នុងបុរេគតិសាស្ត្រនៃក្រឹត្យទីពីរ។ ក្នុងក្រឹត្យទីបី
អធិបតេយ្យភាពជាតិគ្រូរូបសាសនាស្មើគ្នាដែលអ្នកអនុវត្តតាមអក្សរវិល្លេង
មីលឈី តំណាងឲ្យទេវតាទីមួយដែលមានមកដល់ឆ្នាំ 1798
ហើយគ្រូរូបសាសនាអំណាចនៃថ្ងៃទី 11 ខែសីហា ឆ្នាំ 1840។
ទេវតាទីពីរមានមកដល់បន្ទាប់ពីគ្រូរូបសាសនាដាក់រួច
ដូចដែលគ្រូរូបសាសនាតំណាងដោយតារាងឆ្នាំ 1843
ដែលគ្រូរូបសាសនាបោះពុម្ពផ្សាយនៅខែសីហា ឆ្នាំ 1842។
នៃការខកចិត្តលើកទីមួយនៃឆ្នាំ 1844 គឺការខកចិត្តអាល់ហ្សាននៃឆ្នាំ 1844 នោះ
ទេវតាទីពីរ និងព្រះម្ចាស់ពេលវេលានៃក្នុងពាក្យប្រៀបធៀបអំពីព្រះហស្ត
ក៏មានមកដល់; ហើយនៅពេលសាររបស់ទេវតាទីពីរគ្រូរូបសាសនាអំណាចនៃកិច្ចប្រជុំ
Exeter នោះ ព្រះវិហារសាងសង់សម្រេច។ បន្ទាប់មក នៃការខកចិត្តដ៏ធំ
ឬការខកចិត្តអូមហេតា នៃឆ្នាំ 1844
អ្នកនាំសារនៃចេតុតិសញ្ញាសាសនាមកកាន់ព្រះវិហាររបស់ទ្រង់ភូមាមៗ
ដើម្បីបំពេញតាមរយៈពេលពីរពាន់បីរយឆ្នាំ ដែលមានចាប់ផ្តើមនៃក្រឹត្យទីបី
ហើយមានបញ្ចប់នៅពេលការមកដល់នៃទេវតាទីបី។

យ៉ូសៀ មានន័យថា «គ្រូរូបសាសនា»។ មិនថាជាសុតចេញសៀវភៅ ឬ យ៉ូសៀ លិច
ទាំងពីរនេះសុទ្ធតែជាតិមិត្តរូបនៃគ្រូរូប
ដូចដែលមានតំណាងនៃក្នុងបុរេគតិសាស្ត្រនៃក្រឹត្យទីមួយ
ហើយដូចដែលមានតំណាងដោយពិធីបុណ្យរដូវនិទាយ
ដែលមានបង្ហាញនៃក្នុងខ្លឹមសារនៃខ្លឹមសារនៃ លើកទី ២៣។ គ្រូរូបទាំងនេះ
ពិធីបុណ្យរដូវនិទាយ និងក្រឹត្យទីមួយ សុទ្ធតែជាតិមិត្តរូបនៃឆ្នាំ 1840
និងការបំពាក់អំណាចដល់ទេវតាទីមួយ។ ថ្ងៃទី 22 ខែតុលា ឆ្នាំ 573 មុន គ.ស.
ដូចដែលមានបង្ហាញនៃក្នុងអសេគោល ជំពូក ៤០ ខ ១ គឺជាតិមិត្តរូបនៃថ្ងៃទី 22
ខែតុលា ឆ្នាំ 1844 និងការបើកការជំនុំជម្រះមនុស្សសាលា ហើយក៏ជាតិមិត្តរូបនៃថ្ងៃទី
11 ខែកញ្ញា ឆ្នាំ 2001 នៅពេលបើកការជំនុំជម្រះមនុស្សសាលាផងដែរ។
អ្នកណាក៏ដោយដែលមានតាមដានអត្ថបទទាំងនេះ
គួរតែដឹងពីការអនុវត្តន៍ដែលខ្ញុំកំពុងប្រើ។

អសេគោល គឺជាតិមិត្តសញ្ញាមួយនៃក្នុងបុរេគតិសាស្ត្រព្យាករណ៍
ដូចដែលគ្រូរូបសាសនាតំណាងនៃក្នុងសំណេរបស់គាត់។ អសេគោលសូចិត្តនៃទីនោះ
នៅពេលបុរសម្នាក់ប្រាប់បង្កប់នូវអាទិត្យនៃចុងបញ្ចប់នៃជំពូកទីប្រាំបី។
គាត់ក៏សូចិត្តនៃទីនោះក្នុងជំពូកបន្ទាប់ៗផងដែរ ខណៈដែល
«ការបោះត្រាដែលគ្រូរូបសាសនាបន្តដោយការសម្លាប់» គ្រូរូបសាសនាមកលើក្នុងយូសាឡីម
ដែល Ellen White កំណត់អត្ថសញ្ញាណថាជាពួកជំនុំ Seventh-day Adventist។
នៅក្នុងដប់មួយជំពូកដំបូង អសេគោលគ្រូរូបសាសនាចូលទៅក្នុងទិសក្រុមៈសុធានស្តី
ដើម្បីបិទទ្វារការណ៍នៃរបស់គាត់ ដូចដែលពួក Millerites គ្រូរូបសាសនាឲ្យផ្ទុយនៃឆ្នាំ
1844 ហើយដូចដែលចលនានេះកំពុងគ្រូរូបសាសនាឲ្យផ្ទុយនៃពេលនេះ។

ដូចនេះ អសេគោលជាទិសមុខដល់អ្នករាល់គ្នា តាមគ្រប់យ៉ាងដែលគាត់មានផ្ទុយ
នោះអ្នករាល់គ្នាក៏នឹងផ្ទុយនោះដែរ; ហើយកាលណាការនេះកើតមក
អ្នករាល់គ្នានឹងដឹងថា យើងជាព្រះអម្ចាស់ព្រះយេស៊ូវ។ អសេគោល 24:24។

នៅពេលនេះមកដល់

នរោត្តមលេយ្យើងឈានដល់ចំណុចមួយក្នុងគ្រាចុងក្រោយ ដលៃកិច្ចការទាំងឡាយដលៃអសេ
គាលមានបង្កហេតុជាប្រភពកំពុងកើតឡើងមុតងទៀតក្នុងចំណោមបុរាជនរបស់ព្រះ
នរោយើងមានឈានដល់ទិសមុតាល់របស់អសេគាលហើយ។ នរោត្តមលេយ្យក៏ដឹងថា
អសេគាលតំណាងឲ្យមួយរយសសៃបបួនពាន់នាក់
ហើយអ្នកដឹងដល់កម្មវិធីនៃចេកុដ៏ជនឿ និងការយល់ដឹង
ដលៃកាន់កាប់នូវការរំពឹងទុកដ៏បរិសុទ្ធថា
អ្វីៗទាំងអស់ដលៃអសេគាលមានបង្កហេតុជាប្រភពនរោត្តមក្នុងសំណេរបស់គាត់
គឺជាគំរូនៃដំណាប់ព្រឹត្តិការណ៍ដ៏ពិសិដ្ឋមួយក្នុងគ្រាចុងក្រោយ
ដលៃទាក់ទងនឹងមួយរយសសៃបបួនពាន់នាក់—នរោត្តមលេយ្យក៏ដឹងដូចនរោយើង នរោ
«អ្នករាល់គ្នានឹងដឹង» ថា «ព្រះអម្ពចាស់» គឺជា «ព្រះ»។
យើងនឹងបន្តគំនិតទាំងនេះនរោត្តមក្នុងអត្ថបទបន្តទៀត។